

13. Móricz Zsigmond

Szerző dezs

A drámaiság jegyei Móricz prózájában; a Barbárok elemzése

Móricz: a
 parasztság írója,
 prózaíró, mély
 szociális érzékenység
 prózája:
 elmaradott, reménytelen környezet, az itt
 élők kicsinyes éltmódja,
 elfojtódása,
 naturalista ábrázolásban,
 szimbólumokat, természetes nyelvezetet
 használva
 drámai
 jellegek fontosak, minden mű a konfliktusra épül;
 legszebb péda: Barbárok
 (1931)

A mű:
 kései
 korszakának legjelentősebb alkotása; rutinos
 íróként írta
 téma:
 brutális
 gyilkosság és következményei,
 a motiváció viszont homályos
 környezet:
 új
 társadalmi réteg (ridegpásztorok);
 érzéketlen, hidegvérű
 figurák
 szerkezet: 3
 egység
 1. pusztán egy
 konkrét hely; alkonyattól
 holdfelkeltéig tartó pár
 óra; itt történik a
 gyilkosság
 2. a meggyilkolt
 pasztor felesége keresi urát a
 pusztán, a Dunántúlon, majd
 újra a pusztán; több
 hónapig tart
 3. kihallgatás,
 kb. negyed óra alatt; a gyilkos tagad majd
 megtörik, látva a halott
 szíját a
 kilincsre akasztva

időbeliség
 tehát homályos, balladisztikus; nem tudni azt
 sem, melyik történelmi korszakban
 játszódik (mozdulatlan világ)
 drámaiság:
 gyilkosság
 ténye és módja tragikus

dominánsak a minimalista

párbeszédék

feszes szerkesztés, de
homályos összhatás

tárgyaknak nagy a szerepe
(hiteles lesz a mű)

jellemek:

nincs részletes ábrázolás,
csak ami a csel. szempontjából fontos

nyelvezet:

letisztult, redukált, nem mesélő hanem
ábrázoló, megfontolt,

precíz, kíméletlen

és pesszimista hangnem; realizmus mégsem
meghatározó

cím:

konkrét, a szöveg

szempontjából

nélkülözhetetlen; a Barbár

lehet a gyilkos is,

de többszám: a fogdmeg

szempontjából az egész

parasztság barbár